

„Wel nee,” had neef geantwoord.

„Bert,” was ze toen hoofdschuddend voortgegaan, „ik kan er toch niet an geloven, an al dat Roomse” En zij had zich tamelijk oneerbiedig en ongelovig uitgelaten. Maar neef was veel te dankbaar dat tante Loe zo goed geborgen was Waar zou hij met haar heen moeten, als zij de Kerk weer verliet! En hij suste haar oude protestantse koppigheid: „Kom, kom, tante! U hebt 't hier zo goed en de mensen zijn lief voor u. Wie zouden er zo goed voor u zorgen?”

„Ja maar, Bert, ik geloof er niks van,” zei ze weer, met haar halfblinde ogen scherp turend. „Ik geloof helemaal niks.”

„'t Doet er niet toe,” verzekerde neef. „Onze lieve Heer zal 't u niet kwalijk nemen. Die is boven die dingen verheven Maar zeg vooral zo-iets niet an de zusters!”

Misschien was zij nu wat gerustgesteld; zij sprak: „'t Is waar, ik heb hier een rustigen ouden dag.” Maar misschien was 't ook angst om op straat gezet te worden. Zij begreep zelf wel dat neef en nicht haar niet konden verzorgen En wat dan? Zwijgen was maar 't beste

Neef Bert keek af en toe stilletjes op zijn horloge en hulde zich in sigarenrook. Hij wist niet hoe hij die uren zou doorkomen; de tijden van de stoomtram bepaalden den duur van zijn bezoek. En tante wist precies die tijden, want de tram rammelde langs het kloostertje; zodat neef niet eens smokkelen kon om zich een kleine wandeling naar de rivier te veroorloven.

Ja, deze wandeling in den winteravond over den gladden dijk was de eerste en de laatste geweest Nu nog de begrafenis, over drie dagen; maar die zou in de provincie-hoofdstad zijn, hier, waar juist de autobus ongeveer was, bij 't fort de Halve Maan. Even verder lag de Algemene Begraafplaats, daar moest tante Loe over een paar dagen heen.

De neef trachtte buiten iets te onderscheiden. Hij herkende de spoorbomen en een rij arbeidershuisjes; hij herinnerde zich die hele buurt wel van zijn jeugd-wandelingen. Al spoedig zou de bus aan 't station zijn en dan kon hij nog net een vroegen trein pakken

Drie dagen later was de neef weer in de stad, 's morgens al, ofschoon 's middags om één uur de begrafenis zou zijn. Maar hij had een brief gekregen van den steenhouwer die indertijd den steen op het graf van den ouden oom had geleverd en er de letters op gehakt. De man had het overlijden gelezen in het stedelijk dagblad, waarin neef een advertentie „uit aller naam” had geplaatst; en onmiddellijk had hij zich minzaam aanbevolen om den tweden naam er bij te hakken. Daarover wou de neef even praten in het huis van den steenhouwer, tegenover den ingang der Begraafplaats. En meteen ging hij kijken naar het graf en informeren bij den